

LA POESIA ES VIOLENCIA

Maiakovski, a **Poesia y Revolución**, dins la col·lecció recentment cremada de «Libros de Enlace», proclamava: **La poesia és un camí vers el socialisme**. I aquesta concepció poètico-social arrelada també dins Cesare Pavese, **Poesia és llibertat**, quan afirma que abans de ser poetes som homes, ha arrelat fortament en tota una àmplia gamma de poetes visuals italians que utilitzen, algú diria plamfetàriament o sense rigor poètic, tot un conglomerat de mitjans tècnics —còmic, fotografia, cinema, teatre, collage, lletrisme, etc.— per menar la intencionalitat poètica d'autor a funcionalitat política d'home.

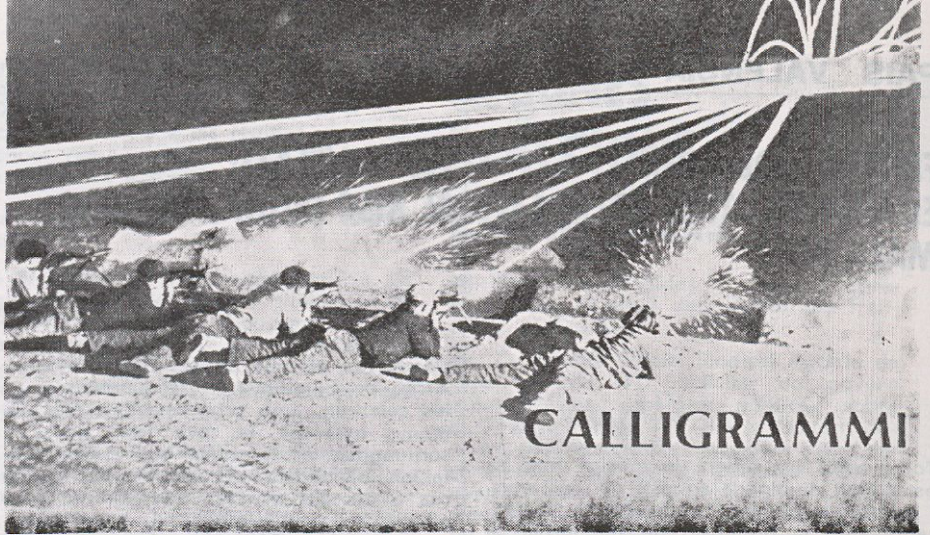
Eugenio Miccino (Florència, 1925) és un activista poètic amb les característiques suares esmentades. Prolífic en la seva obra (22 llibrets editats o a punt d'aparició, participació en 13 antologies, centenars de poemes esparso en revistes, diaris...), que no es limita solament a la simple edició de llibres sinó a la divulgació: ha realitzat 3 pel·lícules, organitzat 5 mostres-exposicions del nou art visual, ha editat innombrables llibres seus i d'altres autors, ha fundat entitats i revistes d'aquest caire, és redactor i col·laborador de nombrosos òrgans d'expressió normal on participa divulgant i criticant el nou art, etc.

Un dels llibres discursius més interessants del florentí és **La poesia és violència**, del qual reproduïm uns poemes unitaris força simptomàtics dels nous canvis que dins la poesia italiana política s'estan produint:

1
«Cap terme no s'identifica amb ell mateix (tautologia).
A = A és una incongruència lògica. Ex.:
La violència és violència.

2
Definir A significa postular un contacte d'equació (identitat) de B amb A (A = B). Ex.: La violència és transgressió.

3
Però A = B és igualment mancat de sentit (metafísica) si un dels termes de l'e-

quació no té una dada empírica (sensible). Ex.: La violència és matar.

4
Qui postula l'equació A = B és un home. Encara que la verificació sigui inter-subjectiva, és a dir ha de fundar-se sobre un acord (convenció) entre les experiències subjectives. (Erlebnis). Ex.:
La violència és provocació.
La violència és reacció.

5
La lògica ara deixa el lloc a l'estadística. L'evaluació de la dada empírica B, en base a la qual és possible definir A, recull aquests acords percentuals:
A = Violència. (Per definició).
B = Desordre, rebel·lió, emancipació, contestació (12,07%).
Ordre, pacifisme, explotació, integració (87,93%).

6
De la definició A = B ara podem deduir els dos següents grups de correlaris sociològics:

1)
El pacifisme és una virtut del privilegi.
La concòrdia social és una forma d'autoritarisme.
La burgesia anomena la violència evidentment amb un altre nom.

2)
La desobediència civil és una virtut dels homes lliures.
La violència del 12, 07% neix de la del 87,93%.

LA LLIBERTAT ES VIOLENCIA!

El llibre, en versió bilingüe francesa i italiana, continua per aquests camins, però on millor es reflecteixen les directrius ideològiques de Miccino és amb la poesia visual de la qual oferim una reproducció al capçal d'aquesta nota, els calligrammes són els rasres que deixen les bales d'uns fusells revolucionaris. Però, en un altre text, el mateix Miccino reconeix els paranys d'aquesta instrumentalització: **La poesia és la prefiguració d'un regne de l'home d'un estat homogeni de la societat, és a dir d'una utopia antropològica general.**

Augmentant l'esfera d'observació d'aquesta reduïda mostra poètica de Miccino que s'ha reproduït cal constatar, que és una opinió general dels poetes visuals italians que la violència ambiental i dominantadora d'una societat fortament sectorialitzada en grups d'extrema esquerra (Brigatte Rosse, Lutta Continua, Potere Operaio...) d'extrema dreta (Rosa dei Venti, Ordine Nero, Misinos...) i amb un P.C. i una D.C. altament contemporitzadors, el poeta, i a l'ensens el seu treball públic, ha de ser violent, però d'una violència activa dins les lletres, «transgredint les normes de la tradició lingüística i estilística d'avui, transgressió de la lògica d'una societat de l'opulència i del seu racionalisme cínic i autoritari. Transgressió, aleshores, d'aquesta civilització contemporània: o la poesia i l'art en general transformen profundament els costums o no seran res».

JOSEP M.ª FIGUERES

LLIBRES

"AIGÜES D'ENLLOC"

L'autor d'un llibre religiós (del qual no parla), de «Remor de Rems» (Premi Amadeu Oller) i de «Rovell de mala plata», la seva darrera novel·la, aplega en aquest recull els llibres «Espasa de corall» (finalista discutit al Carles Riba 1972) i «Ronda de portals» (Premi Ribas i Carreras 1973). Com es pot veure, cosa que no fa certa gràcia a Bartra i altres escriptors, el senyor Ramon, nou, no empaita les criades, com remarcava un company en un article sobre ell, sinó els premis i l'edició dels llibres. Característiques de la jove poesia. Alguns dels poemes eren coneguts, car s'havien publicat prèviament. El llibre resta, doncs, dividit en dues parts ben paleses, predominant majoritàriament el sonet i el de-

casíllab amb cesura a la quarta. Ofereix una sensació de riquesa verbal increïble, Brossa l'anomena, en el pròleg, geomètra de l'idioma, i alhora conjumina els recursos clàssics de la poesia amb noves aportacions de Foix i de Brossa, els seus tòpics dos mestres. Temàticament el llibre està nodrit de poemes nacionalistes, amorosos i socials. El perill de Pinyol, com apuntaven diversos crítics, és un encerclament amb la seva deu lingüística i un tancament de caixes, és a dir, guardar els llibres als caixons tot fent vaga de lectura, per part dels lectors al repetir en diferents mots una temàtica ultra-coneguda. Esperem que Pinyol no sigui serf de la seva extraordinària potència, car té fusta de poeta i el minyó es mereix una atenció ben ferma.

Ramon Pinyol i Balasch. «AIGÜES D'ENLLOC». Edicions 62. Barcelona, 1973. Pàgs. 66.

"LA BARBA DEL CRANC"

Amb aquest recull de sonets resta gairebé closa la publicació del cicle de llibres de sonets escrits fins a 1959 any en què acaba el recull de Poesia Rasa. Aquesta nota encapçala el llibre i tret de dos reculls, impubliables de moment, gairebé tota la producció poètica de Brossa és al mercat llibreter normal. Respecte als sonets, m'agradaria que un dia o altre s'apleguessin tots els dispersos publicats a la Carpeta Foix, a Nous Horitzons o a altres llocs. Obre el llibre un crit de Jeremies —Pau, pau! I no hi ha pau— que conjumina la intenció crítica —Desperta, Llumi! Catalunya mancada;— amb la purament mecanicista o millor dit automàtica —Paret oberta; El foc invisible;—. «La barba del cranc» és un llibre que, com la majoria dels poètics, s'ha de llegir amb calma i amor. No cal un

vademecum del crític per a «entrar-hi»; la simple lectura, amb les fonamentals premisses esmentades, forneixen al lector l'aparell crític necessari per a esbrinar, si és que interessa, el màgic i real món brossià. Les arts de síntesi, poesia i teatre, són les que interessaven a un autor que es dirigeix a l'Home, així com sona. «La barba del cranc» aplega perfectament aquesta missió, car la lectura, en els temps que passem, en ve a ser el te que pren el beduí enmig del Sahara. L'autor d'aquesta nota informativa només pot dir que el llibre és de pes i, com tota la poesia de Brossa, ve a ser, extrapolant termes i trencant l'encavalcament: «Una Amor que no té ni principi ni fi».

Joan Brossa. «LA BARBA DEL CRANC». Edicions 62. Barcelona, 1974. Pàgs. 68.

J. M. F.